

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀԱՐՈՒՏԻ ՈՐԴԻՈՅՆ ՊԱՆԴԻՏՈՒԹԻՒՆԸ

- 37) Հոգիդ լաւ տոկաց տեղատըտութեան,
Այն չ'ուսած ներքին իմաստութեամբ, բայց
Եւ անտարբեր պաղ, հպարտ ցոյց անգամ,
Թըշնամուն կը թի՛ կարծես դառըն մաղձ,
Երբ ատելութեան խուժանը կեցած՝
Դիտել-ծաղրելու կըծկումդ, մինչ հոն միայն
Կայ հանդարտ տոկուն քու ժղպտուն նայուած.
- Ու բախտէն լըքուած, շըփացած տըղան,
Կը կենայ հպարտ՝ չարիքներու դէմ յանդիման:
- 38) Բախտիդ մէջ այնքան իմաստուն չէիր,
Փառքի տենչը քեզ կարծրացուց այնքան,
Որ մարդն 'ւ իր կարծիքն կը նշաւակէիր,
Քամահրանքովը քու սովորական.
Լաւ էր չընել այդ, այլ կրել շուրթ-յօնքիդ զայն.
Մերժել միջոցներ քու գործադրանքի,
Որ քու անկումիդ չըլլային սատար.
Աշխարհի շահ-վնաս չէ արժան յարգանքի,
Փաստուած է այս քեզի ուրիշ ընտրողաց շարքին:
- 39) Թէ իբր աշտարակ ժայռի մկատարին՝
Շինուած ես իյնալ կամ մընալ կանգնած,
Քամահրանքն օգնեց տոկալ ցընցումին,
Մարդոց մտածումը դիւրացուց գահի բայց.
Անոնց հիացմամբ զէնքդ լաւագոյնս շողաց,
Ֆիլիպի որդոյն բախտն էր քուկդ, ոչ ժամն
(Ծիրանին մէկդի էր արդէն նետուած)
Խիստ Տիոգինէսի պէս ծաղրելու սակայն.
Զի մականատր շընականներու երկիրն - որչ էր լայն:
- 40) Անդորրն՝ է դըժողք խըռոված սըրտին,
Այդ էր կործանումդ, եւ հող էր կըրակն,
Խռովքըն Հոգոյն պիտ' չհանդարտի՝
Բնակելով նեղ անձի մը մէջ փակ.
Տենչն՝ մէջ մը վառի պիտի շարունակ՝
Դէպի բախտարկած վերանալ ձըգտի,
Ոչինչ կ'յոգնեցնէ զայն բացի հանգիստ,
Չը մարող հուր մը մէջ իր էոթին՝
Մահացու զայն կրող ներկայ եւ անցեալ ամեն անհատի:

(շարունակելի)

LORD BYRON

Թրգմ. Մուրատ Մանուկեան